

Sygn. akt XIV C 467/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jacek Grudziński

Protokolant sekr. sąd. Agnieszka Oszczywała

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2022 roku w Pile

sprawy z powództwa **Banku (...) SA z siedzibą w B.**

przeciwko **R. W. (1) (W.)**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego R. W. (1) na rzecz powoda Banku (...) SA z siedzibą w B. kwotę 79.446,54 zł (siedemdziesiąt dziewięć tysięcy czterysta czterdzieści sześć złotych pięćdziesiąt cztery grosze) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie większymi jednak niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, od kwoty 79.355,58 zł od dnia 30 listopada 2020 roku do dnia zapłaty;
2. Oddala żądanie pozwanego rozłożenia kwoty zasądzonej w punkcie pierwszym na raty;
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda 3.973 zł (trzy tysiące dziewięćset siedemdziesiąt trzy złote) tytułem opłaty od pozwu i 5.417 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

J. Grudziński

Sygn. akt XIV C 467/21

UZASADNIENIE

W dniu 25 maja 2021 r. do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynął pozew w postępowaniu upominawczym, opatrzony datą 20 maja 2021 r., w który powód Bank (...) SA z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. W. (1) (W.) na rzecz powoda nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym kwoty 79.446,54 zł, w tym kwoty:

- 79.355,58 zł z tytułu niespłaconej należności głównej wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych, liczonymi od dnia 30.11.2020 r. do dnia faktycznej zapłaty;
- 90,96 zł z tytułu odsetek umownych.

Powód wniósł także o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany ma zapłacić powodowi koszty procesu faktycznie poniesione przez powoda oraz koszty zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych oraz koszty opłaty skarbowej w wysokości 17 zł poniesionej przez powoda za udzielenie pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że przysługuje mu wobec pozwanego wierzytelność pieniężna wynikająca z zawartej na piśmie umowy kredytu z dnia 06.08.2015 r. numer (...) - (...) w kwocie 79.446,54 zł, na którą składają się:

- kwota 79.355,58 zł tytułem niespłaconej należności głównej,

- kwota 90,96 zł tytułem odsetek umownych za opóźnienie równych czterokrotności stopy kredytu lombardowego w NBP od należności głównej, liczonych od dnia 25.08.2020 r. do dnia 29.11.2020 r. pomniejszonymi do kwoty wskazanej w niniejszym pozwie oraz naliczonymi zgodnie z postanowieniami tejże umowy.

Należności wynikające z umowy kredytu z dnia 06.08.2015 r. numer (...) - (...) nie zostały uregulowane przez pozwanego w terminach określonych w umowie. W związku z powyższym powód wielokrotnie wzywał pozwanego do zapłaty, jednak mimo tego pozwany w dalszym ciągu nie regulował terminowo zobowiązań na rzecz powoda. W konsekwencji powód wypowiedział umowę oświadczeniem z dnia 25.08.2020 r. Umowa została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 15.10.2020 r.

Przed wniesieniem pozwu powód podjął szereg prób zmierzających do ugodowego rozwiązania sporu z pozwanym. Działania te nie doprowadziły do polubownego rozwiązania sporu.

Zarządzeniem z dnia 1 czerwca 2021 r. Przewodniczący XIV Wydziału Cywilnego stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i w związku z tym skierował sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwykłym.

W odpowiedzi na pozew z dnia 5 lipca 2021 r. pozwany R. W. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł uiszczonej tytułem opłaty skarbowej wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, ewentualnie: w przypadku orzeczenia zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 320 k.p.c. wniósł o rozłożenie zasądzonego świadczenia na 96 równych rat, płatnych do 10. dnia każdego miesiąca.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, że kwestionuje zasadność powództwa oraz jego wysokość. Zdaniem pozwanego, strona powodowa nie udowodniła ani wysokości, ani też zasadności dochodzonego roszczenia. W szczególności pozwany wskazał na to, że wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nie jest dokumentem urzędowym, tylko dokumentem prywatnym, stanowiącym jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Wniosek o rozłożenie na raty świadczenia ewentualnie zasądzonego od pozwanego, uzasadnił on trudną sytuacją firmy żony pozwanego, w której ten był zatrudniony.

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje żądania i twierdzenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 6 sierpnia 2015 r. R. W. (1) zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w B. umowę o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...). Zgodnie z zapisami umowy Bank (...) SA udzielił kredytobiorcy kredytu gotówkowego na cele konsumpcyjne w wysokości 106.228,84 zł; okres kredytowania trwa od dnia 06.08.2015 r. do dnia 16.06.2025 r.

W umowie wskazano, że wysokość oprocentowania kredytu jest zmienna i na dzień zawarcia umowy wynosi 6,66 % w stosunku rocznym. Oprocentowanie kredytu stanowi sumę stałej w całym okresie kredytowania marży banku wynoszącej na dzień zawarcia umowy 4,87 % i stawki WIBOR 6M z najbliższego dnia roboczego poprzedzającego dzień złożenia wniosku kredytowego, tj. z dnia 08.07.2015 r. wynoszącej 1,79 % w stosunku rocznym.

Strony ustaliły, że kredytobiorca spłaci kredyt w 118 równych ratach kapitałowo-odsetkowych (ratach kredytowych) naliczanych w systemie annuitetowym, płatnych do 15 dnia każdego miesiąca w wysokości 1.231,43 zł. Pierwsza rata kapitałowo-odsetkowa płatna jest do 15.09.2015 r. w wysokości 1.231,43 zł. Ostatnia rata, mająca charakter

wyrównujący, wynosi 1.230,09 zł i jest płatna do dnia 16.06.2025 r. Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę na dzień zawarcia umowy wynosi 160.728,38 zł.

W § 4 ust. 11 umowy ustalono, że w przypadku braku zapłaty w terminie określonym w umowie, bank od przeterminowanych rat kapitałowych nalicza odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, tj. 10,00 % w stosunku rocznym. W ustępie 14. tego paragrafu ustalono, że bank może wypowiedzieć umowę kredytową z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia między innymi w przypadku niedokonania przez kredytobiorcę w terminach określonych w niniejszej umowie spłaty pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim dwukrotnym listownym wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części wynikających z zawartej umowy, w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania.

/umowa o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) z 06.08.2015 r. (k. 12-17); przesłuchanie pozwanego R. W. (k. 94-94v. i 98-98v.)/

Do 2019 roku kredytobiorca spłacał raty kredytu regularnie. Problemy ze spłatą pojawiły się w roku następnym. R. W. (1) nie płacił już rat kredytowych w wymaganej umową wysokości a następnie w ogóle zaprzestał ich spłacania.

W dniu 20 marca 2020 r. Bank (...) SA skierował do R. W. (1) upomnienie, w którym poinformował go, że do dnia 19.03.2020 r. nie zostały uregulowane należności banku z tytułu zadłużenia przeterminowanego wynikającego z umowy kredytu o numerze (...) - (...) zawartej w dniu 06.08.2015 r. Na dzień sporządzenia upomnienia łączna kwota zadłużenia przeterminowanego wynosi 624,70 zł. Na kwotę tę składa się kapitał w wysokości 178,94 zł, odsetki (w tym odsetki karne) naliczone do dnia 19.03.2020 r. w wysokości 431,76 zł i opłaty/prowizje bankowe (w tym koszt upomnienia) w kwocie 14 zł. W upomnieniu wskazano także, że od kwoty przeterminowane kapitału naliczane są dalsze odsetki karne od dnia 20.03.2020 r. do dnia poprzedzającego dzień spłaty zaległości, według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień sporządzenia upomnienia 6,00 % w stosunku rocznym. Bank poprosił kredytobiorcę o zapłatę zaległości w terminie 14 dni roboczych od otrzymania upomnienia na wskazany w nim rachunek bankowy, informując, że na dzień 17.04. 2020 r. łączna kwota do zapłaty wynosić będzie 625,54 zł.

W dniu 27 kwietnia 2020 r. Bank (...) SA wystosował do R. W. (1) wezwanie do zapłaty zadłużenia przeterminowanego wynikającego z umowy kredytu o numerze (...) - (...) zawartej w dniu 06.08.2015 r. w wysokości 1.258,05 zł. Na kwotę tę składa się kapitał w wysokości 358,87 zł, odsetki (w tym odsetki karne) naliczone do dnia 26.04.2020 r. w wysokości 871,18 zł i opłaty/prowizje bankowe (w tym koszt wezwania) w kwocie 28 zł. W wezwaniu wskazano także, że od kwoty przeterminowane kapitału naliczane są dalsze odsetki karne od dnia 27.04.2020 r. do dnia poprzedzającego dzień spłaty zaległości, według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień sporządzenia wezwania 4,00 % w stosunku rocznym. Bank wezwał kredytobiorcę o zapłatę zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania na wskazany w nim rachunek bankowy, informując, że na dzień 08.05. 2020 r. łączna kwota do zapłaty wynosić będzie 1.258,49 zł. Ponadto w wezwaniu pouczonego pozwanego, że brak spłaty w terminie może spowodować wszczęcie postępowania windykacyjnego, w tym przekazanie sprawy kredytobiorcy do współpracującej z bankiem agencji windykacyjnej celem dochodzenia zwrotu należności oraz że tylko w przypadku spłaty całej zaległości w wyżej wskazanym terminie Bank (...) SA wstrzyma dochodzenie niespłaconej należności. Wezwanie to odebrała w dniu 04.05.2020 r. żona kredytobiorcy D. W..

W dniu 28 lipca 2020 r. Bank (...) SA wystosował do R. W. (1) powtórne wezwanie do zapłaty zadłużenia przeterminowanego wynikającego z umowy kredytu o numerze (...) - (...) zawartej w dniu 06.08.2015 r. w wysokości 1.250,26 zł. Na kwotę tę składa się kapitał w wysokości 813,51 zł i odsetki (w tym odsetki karne) naliczone do dnia 27.07.2020 r. w wysokości 436,75 zł. W powtórnym wezwaniu wskazano także, że od kwoty przeterminowane kapitału naliczane są dalsze odsetki karne od dnia 28.07.2020 r. do dnia poprzedzającego dzień spłaty zaległości, według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień sporządzenia wezwania 2,00 % w stosunku rocznym.

Bank wezwał kredytobiorcę o zapłatę zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania na wskazany w nim rachunek bankowy, informując, że na dzień 25.08. 2020 r. łączna kwota do zapłaty wynosić będzie 1.251,53 zł.

W wezwaniu pouczone także kredytobiorcę, że nieuregulowanie powyższej zaległości we wskazanym terminie może doprowadzić do wypowiedzenia przez bank warunków zawartej umowy i postawienia całości zadłużenia wraz z odsetkami i pozostałymi kosztami w stan natychmiastowej wymagalności. Wezwanie zawiera także informację o tym, że istnieje możliwość złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od otrzymania niniejszego pisma zgodnie z art. 75c ustawy Prawo bankowe i że dokumenty do złożenia wniosku można pobrać ze strony internetowej banku: (...) lub w najbliższej placówce banku. Powtórne wezwanie do zapłaty w dniu 31.07.2020 r. odebrała żona kredytobiorcy D. W..

W dniu 25.08.2020 r. Bank (...) SA wystosował wypowiedzenie umowy, w którym oświadczył, że w związku z niedotrzymaniem warunków umowy o kredyt nr (...) - (...) z dnia 06.08.2015 r. bank wypowiada z dniem 25.08.2020 r. tę umowę. Okres wypowiedzenia wynosi 30 dni od dnia doręczenia niniejszego pisma. W wypowiedzeniu wskazano, że zadłużenie z tytułu wyżej wymienionej umowy na dzień 25.08.2020 r. wynosi 79.051,44 zł (kwota kredytu, w tym kredyt przeterminowany 1.029,51 zł), 860,30 zł (odsetki należne) i 2,85 zł (odsetki karne). Wypowiedzenie odebrała w dniu 28 sierpnia 2020 r. żona kredytobiorcy D. W..

/upomnienie z 20.03.2020 r. (k. 29), wezwanie do zapłaty z 27.04.2020 r. (k. 31-32), dowód doręczenia wezwania (k. 33-34), powtórne wezwanie do zapłaty z 28.07.2020 r. (k. 35-36), dowód doręczenia powtórnego wezwania (k. 37-38), wypowiedzenie umowy z 25.08.2020 r. (k. 39), dowód doręczenia wypowiedzenia umowy (k. 40-41); przesłuchanie pozwanego R. W. (k. 94-94v. i 98-98v.)/

Wobec braku spłaty, w dniu 30 listopada 2020 r. został wystawiony Wyciąg nr (...) z ksiąg Banku (...) SA w B., w którym stwierdza się że na dzień 29.11.2020 r. figuruje w nich wymagalne zadłużenie R. W. (1) z tytułu umowy o kredyt gotówkowy (...) nr (...)-- (...) z dnia 06.08.2015 r., na które to zadłużenie składają się:

- niespłacona należność - 79.051,44 zł;
- odsetki skapitalizowane naliczone do 15.10.2020 r. - 304,14 zł;
- odsetki karne naliczone do 29.11.2020 r. według stopy procentowej

wynoszącej 2,00 % w stosunku rocznym - 90,96 zł;

Dalsze odsetki karne, które obciążają dłużnika od dnia 30.11.2020 r. powinny być obliczane od kwoty 79.355,58 zł (kwota kapitału + odsetki skapitalizowane do 15.10.2020 r.) w wysokości wynoszącej czterokrotność stopy lombardowej NBP, która na dzień sporządzania wyciągu wynosi 2,00 % w stosunku rocznym.

/wyciąg z ksiąg bankowych z 30.11.2020 r. (k. 21)/

R. i D. małżonkowie W. zamieszkują we własnym mieszkaniu w K.; koszty utrzymania mieszkania z opłatami to kwota około 1.000 zł miesięcznie. R. W. (1) pracuje w Zakładzie Usług (...) w K. z wynagrodzeniem 3.500-3.700 zł miesięcznie. D. W. pracuje na zlecenie w (...); zarabia do 1.000 zł miesięcznie.

Małżonkowie W. są obciążeni obowiązkiem spłaty kredytu hipotecznego, którego miesięczna rata wynosi około 600 zł.

przesłuchanie pozwanego R. W. (k. 94-94v. i 98-98v.)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następującą ocenę dowodów:

Dokumenty zgromadzone w aktach sprawy zasługują na wiarygodność. Wszystkie dokumenty są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Trafnie więc wywodzi pozwany w odpowiedzi na pozew, że wyciąg z ksiąg powodowego banku z dnia 30 listopada 2020 r. nie jest dokumentem urzędowym. Nie oznacza to jednak w żadnym przypadku, że nie jest on dokumentem wiarygodnym. Wbrew twierdzeniom pozwanego wszystkie dokumenty przedłożone przez powoda do akt sprawy są czytelne i zostały potwierdzone za zgodność z oryginałami przez jego pełnomocnika będącego radcą prawnym. Nie było zatem żadnych podstaw, żeby dokumentom tym odmówić wiary lub mocy dowodowej.

Zasadniczo zasługują na wiarę zeznania pozwanego R. W. (1). Pozwany potwierdził, że zawarł z powodowym bankiem umowę kredytową, że przekazano mu na konto określone w umowie środki i że początkowo kredyt spłacał; potem, z uwagi na trudności finansowe, zaprzestał jego spłacania. Twierdzenia te korespondują z treścią zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów. Pozwany przedstawił także w sposób wiarygodny swoją sytuację rodzinną, finansową i majątkową.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 128 / obowiązującym w dacie zawarcia umowy kredytowej/ – w dalszej części przywoływanej jako prawo bankowe), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Ustęp drugi art. 69 stanowi, że umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określa jej konieczne elementy.

Żadna ze stron nie kwestionowała tego, że w dniu 6 sierpnia 2015 r. między pozwanym R. W. (1) a powodem Bankiem (...) SA z siedzibą w B. została zawarta umowa o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...).

Z art. 69 ust. 1 prawa bankowego wynika obowiązek banku udzielającego kredytu, oddania do dyspozycji kredytobiorcy ustalonej w umowie kwoty pieniężnej na oznaczony czas; odpowiada mu obowiązek kredytobiorcy do wykorzystania kredytu zgodnie z zawartą umową i przede wszystkim obowiązek zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonym terminie oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Nie było sporu co do tego, że kredyt udzielony pozwanemu został przez bank uruchomiony. Pozwany przyznał, że kwota kredytu została przekazana na jego konto bankowe. Pozwany nie kwestionował także, że po pewnym czasie zaprzestał spłacania rat kredytowych, tłumacząc to trudną sytuacją finansową. Powodowy bank wzywał pozwanego trzykrotnie do spłaty zaległości; po upływie zakreślonych terminów wypowiedział umowę kredytu.

Pozwany twierdził, że powód nie przedłożył dowodów skutecznie potwierdzających istnienie roszczenia i jego wysokość. W szczególności podniósł, że przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg bankowych ma w postępowaniu cywilnym jedynie moc dokumentu prywatnego i nie może stanowić dowodu istnienia roszczenia i jego wysokości.

Zagadnienie to wiąże się bezpośrednio z problemem „ciężaru dowodu”. Zgodnie z art. 6 Kodeksu cywilnego (k.c.) ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Z zasadniczo trafnych wywodów odnoszących się do aktualnego statusu wyciągu z ksiąg banku, jako dokumentu potwierdzającego istnienie roszczenia i jego wysokość, pozwani wysnuli błędny wniosek, że powód w niniejszej sprawie nie udowodnił roszczenia co do zasady i co do wysokości.

Rzeczywiście, przy uwzględnieniu treści art. 95 ust. 1a w zw. z ust. 1 prawa bankowego, wyciąg z ksiąg Banku (...) SA z 30.11.2020 r. ma w niniejszej sprawie charakter dokumentu prywatnego. Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała,

złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W tym sensie dokument ten, sam w sobie, nie może przesądzać o zasadności powództwa.

Należy uwzględnić jednak, że powód nie ograniczył się do przedłożenia wyciągu z ksiąg banku, ale przedłożył przede wszystkim umowę kredytu gotówkowego z 6 sierpnia 2015 r., która jest źródłem zobowiązania pozwanego. Wobec tego, że pozwany nie kwestionował faktu zawarcia umowy kredytowej oraz faktu jej wykonania przez bank (uruchomienia kredytu), nie sposób uznać, że powód nie udowodnił roszczenia co do zasady.

Co do wysokości roszczenia, to powód w pozwie wskazał, że jego żądanie obejmuje: niespłacony kapitał (należność główna) w kwocie 79.355,58 zł i odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 90,96 zł. Powodowy Bank przedstawił także historie rachunku kredytowego pozwanego (karty analityczne rachunku), obejmującą wszystkie wpłaty pozwanego z tytułu rat kredytowych oraz sposób ich rozliczenia (zaksięgowania). Pozwany nie kwestionował kwot wskazanych w tym rozliczeniu. Nie zaprzeczył także, że w pewnym momencie zaprzestał spłacania rat kredytowych. W świetle powyższego, przy uwzględnieniu, że powód przedłożył jako dowody dokumenty źródłowe potwierdzające istnienie wierzytelności pieniężnej dochodzonej w pozwie i jej wysokość, roszczenia dochodzone pozwem należało uznać za udowodnione zarówno co do zasady, jak i wysokości.

W świetle załączonych do pozwu dokumentów nie może być także wątpliwości, że dochodzone pozwem roszczenia są wymagalne. Powód przedłożył bowiem do akt dwa wezwania do zapłaty spełniające wymogi określone w art. 75c ust. 1 i 2 prawa bankowego oraz wypowiedzenie umowy kredytowej spełniające wymogi art. 75 ust. 1 i 2 prawa bankowego wraz z dowodami doręczenia tych pism pozwanemu. Pozwany nie kwestionował, że pisma te otrzymał. Nie negował także, że do czasu zamknięcia rozprawy dochodzonych pozwem roszczeń nie zaspokoił.

Dlatego należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 79.446,54 zł, o czym orzeczono w pkt. 1. wyroku.

O odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy

(art. 481 § 2 k.c.). W związku z ustaleniami poczynionymi w § 4 ust. 11 umowy kredytowej zasadne było zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odsetek za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie, nie więcej jednak niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, od kwoty należności głównej od dnia 30.11.2020 r. do dnia zapłaty.

Stosownie do treści art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Pozwany wniósł, w przypadku uwzględnienia powództwa, o rozłożenie zasądzonych roszczenia na 96 równych rat płatnych do 10. dnia każdego miesiąca.

Komentowany przepis przewiduje jedną z zasad orzekania zwaną "moratorium sędziego". Jej zastosowanie pozwala na oznaczenie sposobu spełnienia świadczenia w sposób odmienny niż to wynika z odpowiednich przepisów prawa materialnego.

Kodeks postępowania cywilnego nie precyzuje, co należy rozumieć pod pojęciem „szczególnie uzasadnionego wypadku”. Przyjmuje się, że okoliczności, które uzasadniają wyjątkowość danej sytuacji mogą wynikać z szeroko rozumianego stanu majątkowego i rodzinnego pozwanego.

W ocenie Sądu, sytuacja rodzinna i życiowa pozwanego nie uzasadnia uznania jej za „szczególnie uzasadniony wypadek”, który powinien skutkować rozłożeniem zasądzonego roszczenia na raty. Zdaniem Sądu nie uzasadnia wniosku o rozłożenie na raty samo w sobie czasowe obniżenie dochodów pozwanego w okresie pandemii (...)19 w 2020 roku. Jest to doświadczenie powszechne; dotyczyło bardzo wielu Polaków, w tym także polskich przedsiębiorców. Pozwany nie wyjaśnił, czy w okresie pandemii korzystał z pomocy państwa udzielonej przedsiębiorcom, a jeśli nie korzystał, to dlaczego tego nie czynił. Przede wszystkim jednak, przeciwko rozłożeniu zasądzonego roszczenia na raty przemawia zachowanie pozwanego już po powstaniu zadłużenia. Pozwany nie wyjaśnił, dlaczego nie podjął działań w celu wszczęcia postępowania o restrukturyzację udzielonego mu kredytu; o takiej możliwości został pouczony przez bank w wezwaniu do zapłaty. Co więcej, nawet w piśmie zawierającym o świadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytowej powodowy bank informował kredytobiorcę o możliwości „dobrowolnej spłaty długu w odrębnie ustalonych z Bankiem (...) SA ratach miesięcznych”. Bank wręcz zachęcał do złożenia wniosku o rozłożenie zadłużenia na raty, wskazując nawet numer telefonu do kontaktu (k. 39). Pozwany wszystkie te wskazówki zignorował. Również w toku postępowania nie czynił żadnych działań w celu spłaty zadłużenia. R. W. (1) wnosił przecież o oddalenie powództwa twierdząc, że powodowy bank „nie udowodnił swojego roszczenia”. Mając na uwadze, że zasądzona kwota roszczenia głównego to niemal 80.000 zł, przy rozłożeniu na 96 równych rat, spłata zaległości kredytowych trwałaby 8 lat. Sytuacja pozwanego byłaby więc nawet bardziej korzystna, niż gdyby spłacał raty kredytu w terminie. W ocenie Sądu nie ma podstaw, aby pozwanemu tego rodzaju „nagrody” udzielić. Dlatego wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonego roszczenia na raty podlegał oddaleniu, o czym orzeczono w pkt. 2. wyroku.

Stosownie do treści art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego, rzecznika patentowego lub Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata (art. 99 k.p.c.). Z uwagi na to, że powództwo uwzględniono w całości, pozwany zobowiązany jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Na koszty te składa się opłata od pozwu w wysokości 3.973 zł oraz koszty zastępstwa procesowego obejmujące wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 5.400 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 265) i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Jacek Grudziński